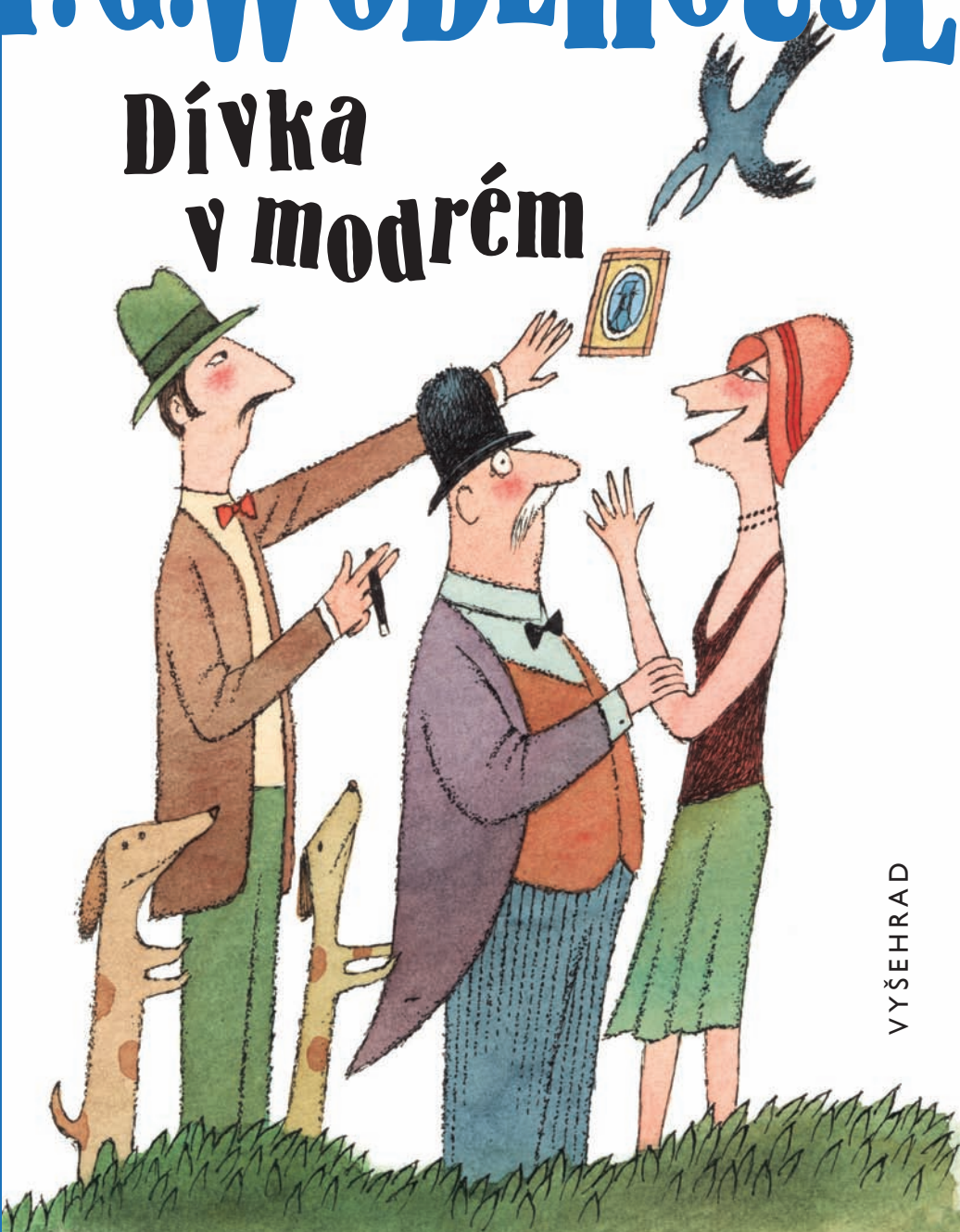

P.G. WODEHOUSE

Dívka v modrém

VYŠEHRAĐ

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Dívka
v modrém**

VYŠEHRA D

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na
www.ivysehrad.cz

P. G. WODEHOUSE

DÍVKA V MODRÉM

Z anglického originálu *The Girl in Blue*
(Penguin Books 1987) přeložil Ivan Vávra

Překlad citátů z děl W. Shakespeara Jiří Josek

Ilustrace Adolf Born

Typografie Vladimír Verner

Odpovědná redaktorka Marie Válková

E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
roku 2012 jako svou 1039. publikaci

Vydání v elektronickém formátu pdf první
podle 1. vydání v tištěné podobě

Doporučená cena E-knihy 126 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
All rights reserved

Translation © Ivan Vávra, 2012

Illustrations © Adolf Born, 2012

ISBN 978-80-7429-260-6

pdf

Dobrodužný experiment Barney Claybornové

Odpolední slunce zalévalo kancelář ředitele obchodního domu Guildenstern's na newyorské Madison Avenue, ale v srdci Homera Pyla, význačného specialisty na obchodní právo, bylo zachmuřeno. Podle názoru mladíka, jemuž dělal společnost, se tvářil jako kočka na rozpálené střeše. Nedivme se jeho rozpakům. Dobrý obchodní právník se vyzná v tlačeni, leccos spolkne a dovede také rozdávat rány, ale zavoláte-li k němu do kanceláře, když má nejvíc napilno, a sdělíte mu, že jeho sestru právě zadrželi pro drobnou krádež v obchodním domě, je to i pro zkušeného právního borce nesnadná situace. Za takových okolností by se i soudce Nejvyššího soudu zasmíval a zapotil.

K jeho rozpakům přispívalo i to, že o té trapné záležitosti nejednal přímo s ředitelem, kterého dobře znal ze školy a který by s ním jistě zacházel ohleduplně, ale s elegantním mladíkem s lesklými vlasy a světlou budoucností, jimiž se ředitelé s takovou chutí obklopují. Homer Pyle by takového mladíka řekněme mohl zaměstnat jako asistenta ve své kanceláři na Wall Street. V přístupu toho mládence nebylo ovšem po soucitu a ohleduplnosti ani stopy.

Homer si otřel pot z čela. Jeho kulatá tvář za velkými brýlemi v tlustých tmavých obroučkách se ve vzrušených životních chvílích vždy snadno a hojně orosila.

„V tom musí být nějaký omyl,“ řekl.

„Ano,“ souhlasil mladík s napomádovanými vlasy, „těžký omyl z její strany.“

„Paní Claybornová je zámožná dáma!“

„Bodejť by ne, když ji nákupy nic nestojí.“

„Jaká je v tom logika? Proč by kradla v obchodním domě?“

„To se taky ptám. Vím jenom, že ji přitom nachytali.“

„Musel to být drobný výstřelek. Chtěla si zkusit, jestli jí to projde.“

„A ukázalo se, že neprojde.“

Homera možná napadlo, že jako v komickém výstupu ulízaný mladík shrábne všechny špílce a on mu je jen přihrává, a proto se odmlčel a přemýšlel o své sestře. Bernadetta byla odjakživa strašně impulzivní. Vzpomněl si, jak bez zaváhání skočila do jezírka v Centrálním parku, v přilehavém tvídovém kostýmku, aby vytáhla pekinéze. A jednou přerazila deštník o pobudu, který nakopl toulavou kočku. Zřídka dala předem vědět, co má za lubem.

Tyto a podobné projevy její originální povahy mohl člověk komentovat povytaženým obočím. Ale vynášet zboží z obchodních domů bez zaplacení, to už volalo po přísně semknutých rtech.

Zde už nepochybně zašla příliš daleko. Samozřejmě za to nemůže, je to něco jako duševní nemoc. Nebylo jí pomoci, občas si musela k nějaké té drobnosti pomoci.

Mívali kdysi tetu Betsy, která se podobně provinila při podzimním výprodeji u firmy Gimbel's. Doposud to byl největší rodinný skandál.

Lesklý mladík se opět rozhovořil, tentokrát trochu smířlivěji: „Šéf vám vzkazuje, že to nechce hnát k soudu.“ Nezapomněl tedy na léta společně strávená ve školních škamnách.

Homerovi se hned ulevilo. Nevznikne z toho veřejný skandál; ta obava ho až dosud hryzla a leptala jako kyselina.

„Za předpokladu...“ pokračoval mladý úředník.

„Za jakého předpokladu?“ polekal se Homer.

„...že ji bezodkladně odvezete z města.“

Homer si ulehčeně oddychl. Tak silně se mu ulevilo, že to znělo spíš jako odfrknutí.

„To se snadno zařídí.“

„Doufám, že se vám to podaří.“

„Já totiž,“ pokračoval Homer důstojně ve vysvětlování okolností, do čehož měl ještě před chvilkou daleko, „jedu teď zanedlouho, prakticky ihned, do Bruselu na konferenci PEN-klubu, a tak mohu prostě vzít paní Claybornovou s sebou.“

Jeho slova měla překvapivý účinek. Lesklý mladík se zachvěl a v očích se mu zjevilo oduševnělé světlo. Zmizel ledový pohled prokurátora, jenž až dosud deptal uhýbavého svědka.

„PEN-klub?“ zeptal se užasle. „Vy přece nejste spisovatel?“

„Když mi zbude chvilka, píši verše.“

„Ale ne! To je úžasné, já taky!“

„Je to takové uvolnění.“

„Jasně! Jinak by se ten bezduchý moderní shon vůbec nedal přežít. Něco vám otiskli?“

„Něco málo. V malých časopisech.“

„U mě je to stejné. Málo platí.“

„To je pravda...“

„Jaké básně píšete?“

„Hlavně lyriku.“

„Já dělám protestsongy.“

„To jsem nikdy nezkusil, protestsong.“

„Někdy si to zkuste.“

Atmosféra v kanceláři prodělala zásadní obrat k lepšímu. Homer až dosud považoval lesklého mladíka za zvlášť odporný exemplář mladé generace, ale teď si ho prohlédl podrobněji a zjistil na jeho osobě četné kvality. Lesklý mladík původně nenáviděl Homera, pracháče, proti němuž psal svoje protestsongy, ale teď s ním začal soucítit, spatřil v něm nevinnou, bezmocnou oběť osudu, jako ropuchu, jež se ocitla pod koly zemědělského náčiní. Ubožák musí snášet ústrky od pánovitě, nezvedené, prožluklé sestry, kterou zadržují pro vykrádání obchodních domů. Z obou básníků se rázem stali duševní blíženci.

„Poslyšte,“ pravil lesklý mladík. Ostatně není důvodu ho tak více nazývat, dost bylo anonymity. Jmenoval se Duane Stottlemeyer a tak mu nadále budeme říkat.

„Poslyšte,“ pravil Duane Stottlemeyer, „nezdá se vám, že to vlastně vůbec nemáte tak jednoduché, jak se zřejmě domníváte? Právě naopak, řekl bych.“

„Nerozumím vám.“

„Takhle: říkáte, že se chystáte jet do Bruselu?“

„Ano.“

„A chcete vzít tu dámu, vlastně bych měl říct paní Claybornovou, s sebou?“

„Ano.“

„V Bruselu je spousta obchodních domů,“ varovně řekl Duane a nemusel už nic dodávat na vysvětlenou. Homerovi to došlo, brada mu poklesla. Člověk nemůže vždycky myslet na všechno a on na to vůbec nepomyslel. Odpor ke zlodějům nezná hranice. Představil si sestru Bernadettu obklíčenou belgickými detektivy, ukradené předměty jí padají z kapes, a už ji vlekou do kanceláře belgického ředitele, se kterým vůbec nechodil do školy. Taková představa dokáže odstrašit i toho nejsrdnatějšího bratra. V hrůze zíral na Duana Stottemeyera.

„Co teď?“ zasípal.

Duane nezklamal a pohotově mu poradil.

„Já bych ji na vašem místě do toho Bruselu nebral.“

„Ale co...“

„Nechal bych ji v Anglii, samozřejmě ne v Londýně. To by bylo z bláta do louže.“

„A kde tedy?“

„Na venkově. Mají tam velké množství starých hradů a sídel předělaných na ubytovací zařízení. Zrovna tuhle jsem viděl v *New Yorkeru* jeden takový inzerát. Ten zámek se jmenuje Mellingham Hall a zapamatoval jsem si to, protože o tom mluvil jeden známý, on to tam zná. Je to nějaký Jerry West, Anglán. Byl tady na amatérském golfovém turnaji a sešli jsme se v mém klubu, on tam měl kartu jako host. Řekl mi, ať se tam určitě ubytuju, kdybych jel do Anglie, protože ten zámek patří jeho strýci, který se jmenuje Scrope a pronajímá tam pokoje. Copak, vám to jméno něco říká?“ zeptal se, neboť Homerův obličej se rozzářil, nakolik je obličej podobný lojovému pudinku schopen rozzáření.

„Znám Scropova bratra Willoughbyho! Londýnský právník, několikrát jsme se při různých příležitostech setkali. Vyprávěl mi o bratrovi Crispinovi a historickém rodinném sídle.“

„Jsou tam obchodní domy?“

„Kdepak, je to zastrčený venkovský kout. Do Londýna je odtamtud daleko.“

„To by bylo ideální ubytování.“

„Stěží by se našlo lepší. Willoughby to pro mě jistě rád zařídí. Hned zítra mu zavolám. Znameníť nápad, nevím, jak bych vám poděkoval.“

„Stottlemeyer je vám k službám.“

„Kdože je mi k službám?“

„Stottlemeyer, tak se jmenuju.“

„Těší mě, pane Stottlemeyere.“

„Potěšení na mé straně,“ pravil Duane.

Láska na první pohled

1

Nedlouho poté, co takto rozkvetlo krásné přátelství mezi Homerem Pylem a Duanem Stottlemeyerem, jež později vedlo k tomu, že si začali posílat vánoční přání a vyměňovat si verše, se jednoho krásného dne objevil v budově třetího odboru londýnského královského soudu na Strandu vzhledný zrzavý mladík. Jmenoval se Gerald Godfrey Francis West a byl to tentýž Jerry West, o němž se zmínil Duane Stottlemeyer. K soudu nebyl pohnán, aby se zodpovídal z nějakých nekalostí, nýbrž byl vyzván, aby zasedl v porotě, což je čestná občanská povinnost, která může padnout na téměř kohokoli a přinutit ho, aby seděl na tvrdé lavici a pilně věci se zabýval a spravedlivá rozhodnutí činil, jak tuto činnost popisují v soudní hantýrce.

Porota zasedla do svých lavic a soudní zřízenec, jehož povinností je zajistit, aby soud vypadal starobyle a důstojně, zařídil, co bylo třeba. Vtom Jerry spatřil na konci řady dívku porotkyni a bylo mu, jako by ho zasáhl blesk. Usoudil, že to nemůže být nic jiného než láska na první pohled.

Znáte to, jak to někdy propukne: pan A se zamiluje do slečny B a pak to trvá třeba několik měsíců, než se láska patřičně rozbují a uzraje, kdežto u pana C a slečny D to může být jako výbuch plynového potrubí na londýnské ulici, jakému obvykle padne za oběť šest nevinných kolemjdoucích.

Dívka na konci řady byla štíhlá, sportovního typu, jakou si dovedl představit na skokanském můstku nad plaveckým bazénem, připravenou ke stylovému skoku, po kterém se hladina sotva rozčeří. A také si ji představil, jak odpaluje golfový míček, bezchybně středem až ke greenu vzdálenému

dvě stě metrů. Golf byl ovšem sport, kterému byl Jerry silně oddán. A ačkoli mu chyběly důkazy, na jejichž podkladě by mohl činit spravedlivá rozhodnutí, usoudil, že i v tenise se ta dívka jistě dobře vyzná. Vlasy měla světle kaštanové a bradu pevnou, příjemně kulaťoučkou. Do očí jí neviděl, ale tím si byl instinktivně jist, že mají přesně tu správnou barvu.

Pomyslel na svoji počáteční nechuť k plnění čestné občanské povinnosti zasednout v porotě. Jeho povoláním bylo kreslení komiksů do novin, a když zrovna nehrál golf, zabýval se tím opravdu pilně. Když dostal obsílku, povzděchl si, proč nejsem obecním pokladníkem, zubařem, vězeňským dozorcem nebo příslušníkem hlavní správy anglických a velšských majáků, které se odpradáвна říká Trinity House. Tito lidé jsou podivným řízením osudu od porotní povinnosti osvobozeni. Kdyby byl tušil, že i takovéto nádherné dívky bývají obeslány, vůbec by se nebyl vzpíral a nepokládal by to za nechutný útok na svoje soukromí.

Porota, to jest Jerry a deset jiných mužů a žen, kterým nebránilo zubařské povolání, měla rozhodnout spor mezi firmou Onapoulos & Onapoulos a Spojenými východoanglickými sodovkárnami. Byl to takový ten proces, při kterém advokáti svářících se stran předkládají soudci tlusté obchodní knihy a vybízejí ho, aby se podíval na zatrženou pasáž na stránce vpravo, ale soudce se podívá na levou stránku a řekne, „To je kdo, ten pan Jones? Já ho vůbec nemám ve spisu,“ a advokát řekne, že když pan sudí promine, svou pozornost měl věnovat pouze *pravé* stránce. Načež soudce namítne, proč by se nemohl podívat i na levou stránku, a advokát mu vysvětlí, že levá stránka se s prominutím tohoto sporu vůbec netýká. To jediné, co zachránilo Jerryho od smrtelné nudy, byla skutečnost, že jak soudce, tak advokát žalované strany a někteří další účastníci měli neskonale legrační obličej, a tak se Jerry mohl zabavit kreslením karikatur do svého poznámkového bloku.

Když Emil Onapoulos vypovídal v křížovém výslechu o ústní dohodě, kterou údajně uzavřel 4. listopadu minulého roku, Jerry zpozoroval zvýšené napětí v dívčině tváři. Jako by v Emilově výpovědi shledávala nějakou nesrovnalost. Rtíky sešpulila jednou či dvakrát a atraktivní nosík se zachvěl. Chceš-li, Emile, přesvědčit porotu, říkála si zřejmě, budeš se muset zlepšit.

Jerryho obdiv pro neznámou dívku nesmírně vzrostl. Nejenže nepochybně vyniká v golfu, plavání a tenisu, ale bezpečně zvládá i úskalí soudního procesu, zvažuje a srovnává důkazy a svým skvělým inteligentním mozkem zpracovává vše, o čem ti zatracení mluvkové tady blábolí; Jerry již dávno vzdal veškeré pokusy o porozumění dění v soudní síni.

Mnoho času uběhlo a Jerry právě dokončoval portrét obhájce, když zjistil, že se právníci už vyjádřili a on se teď má někam odebrat s ostatními porotci a poradit se o rozsudku.

Předseda poroty zahájil poradu a rozhodčí sporu obou Onapoulosů a Spojených sodovkářů, kterých bylo kupodivu velmi mnoho, asi se ve východní Anglii množí jako králíci, začali přednášet své rozumy. Jak to při podobných příležitostech bývá, jejich rozumy byly vesměs pošetilé, některé méně, jiné však úplně. Zbožňovaná dívka byla jediná, kdo do toho dokázal vnést řád. Jasným hlasem, jenž Jerrymu zněl jako zpěv slavičí ve starém parku za májového podvečera, vysvětlila porotě ten jediné správný způsob, jak tuto při rozsoudit.

Byla stoprocentně na straně sodovkářů. Nemohla by jim fandit více, ani kdyby byla neteří některého sodovkářského viceprezidenta.

Porota byla jejími vývody zcela přesvědčena, až unesena, zejména ovšem Jerry, který její řeč sice nedokázal plně sledovat, ale souhlasil s ní do posledního slova. Připadala mu jako biblický Daniel, který byl odjakživa proslulý svou schopností přijít a rozsoudit. Neměl o ní žádné pochyby a sledoval ji bez nejmenší odchylky. Bylo-li něco správné podle jejího názoru, bylo to správné i v jeho srdci.

Bylo mu ovšem trochu líto Johnnyho Hallidaye, Onapoulosova právního zástupce, kterého znal osobně a měl ho rád, ale *fiat justitia, ruat coelum*, jak řekl kterýsi klasik, a Johnny už byl dost starý a zkušený, aby věděl, že nemůže pořád jen vyhrávat. A tak Jerry bez váhání spojil svůj hlas s jednomyslným výrokem poroty a pak se všichni pilní vyšetřovatelé odebrali zpět do soudní síně a přinesli zprávu, jež potěšila obžalované sodovkáře tak, že vyšli do ulic a z klobouků rozhazovali růže – snad i lahve nealkoholických nápojů – po celé východní Anglii.

Porotci po splnění úkolu vždy opouštějí soudní budovu překotně, rychlostí, kterou by jim mohla závidět i legendární gadarenská svině, a v tom spěchu a zmatku se dívka Jerrymu na chvíli ztratila, ale dostihl ji na ulici. Přistoupil k ní a dobytelsky zakašlal.

Někdy se člověk, jenž se na první pohled zamiloval z větší vzdálenosti, dožije nepříjemného překvapení, když přihlédne blíže. Jerrymu se to však nepříhodilo. Zblízka byla ještě hezčí a její oči byly světle hnědé se zlatavými světlíky, naprosto dokonalé, což ostatně s jistotou předvídal.

Privítala ho, jako by se už dávno znali.

„Á, nazdárek, vy jste taky seděl v porotě, že?“ řekla a Jerry byl ovšem rád, že si ho tam všimla a zapamatovala. Odpověděl, že je tomu tak a že by se tomu byl rád vyhnul, ale že to nešlo.

„Do obsílky napsali, abych tuto výzvu vzal bedlivě na vědomí, a tak jsem se snažil vyhovět. Co se tak asi může stát občanům nebedlivým?“

„Jistě by je namíchlo, kdybyste se nedostavil.“

„Trest by mě neminul, snad i namáčení do vroucího oleje?“

„Vůbec bych se nedivila.“

„Sedět tam bylo taky dost velké trápení.“

„Nudil jste se?“

„Příšerně.“

„Ubohý, ubohý pane...“

„Ubohý pane Weste. Jsem ubohý G. G. F. West.“

„To je mi líto. Mne to docela zaujalo. Ale ani vy jste nevypadal zvlášť znuděně. Pilně jste si dělal poznámky do bloku...“

„Kdepak poznámky. Kreslil jsem si ty jejich ksichty, soudce a ty ostatní tajtrlíky.“

„Vy jste malíř?“

„Tak něco. Většinou kreslím komiksy.“

„Nu, to je lepší než malovat ruské princezny, nahaté a spočívající na tygří kožešině.“

„Proč právě tohle?“

„Moje teta v Bournemouthu si myslí, že to je hlavní trend v soudobém umění. A co kreslíte? Seriály do novin?“

„Pokouším se.“

„To já hodně sleduju, komiksové seriály, ale na firmu G. G. F. West se nepamatuju.“

„Moje značka je Jerry.“

„Propána, můžete mi uštedřit autogram, Mistře? Jsem vaší zanícenou obdivovatelkou.“

Jerry překvapeně polkl, slyše to úžasně upřímné vyznání. Nevěděl, co by na to řekl. Chtělo se mu říct, že to ukazuje na rychlou cestu k splynutí duší, ale místo toho ze sebe vypravil jen „No ne, fakt?“

„Tolikrát jste mě rozesmál a potěšil, nemáte vůbec potuchy. Při své práci dost často potřebuji, aby mě někdo *upřímně* rozesmál.“

„Proč to?“

„Protože se pořád musím usmívat, i když se mi nechce. Jsem letuška, usmívám se na cestující. Pořád s úsměvem a to je velká nálož na duši a námaha pro lícni svaly.“

„Ale přesto, jistě je to zajímavé, létáte letem světem, poznáváte spoustu lidí...“

„Proč jste řekl *přesto*?“

„Zdálo se mi, jako že nemáte svou práci ráda.“

„Ale ano, mám ji ráda. Jak jste řekl, člověk se podívá do světa a setká se se zajímavými lidmi.“

Zasmála se a Jerry usoudil, že to byl smích jako stříbrný zvoneček. Nebo ještě poetičtěji – neboť v Jerryem byl i kus básníka – jako když zazvoní kostky ledu ve džbánu za horkého srpnového odpoledne.

„Vzpomněla jsem si na jednoho opravdu zajímavého dědulu, jmenoval se Donahue,“ vysvětlila svůj smích. „Často s námi létal a pořád se vztekal. ‚Hej, slečinko,‘ hulákal na mě a vrčel jako zraněná puma, když jsem nepřiběhla dost rychle. Až jsem mu jednou řekla, že má smůlu, že v letadle na sobě nemám svoje tretry a sprinterské trenýrky. Potom jsme spolu vycházeli dobře. Nedávno, těsně před dovolenou, mi někdo říkal, že natáhl brka... Přišlo mi ho líto. Ano, je to zajímavá práce.“

„Vy jste měla být advokátka.“

„Proč myslíte?“

„Skvěle jste to shrnula. Perfektně jste nám to vysvětlila. Žasl jsem, jak vám to jde. Kde se ve vás vzalo to řečnické umění?“

„Ve škole jsem byla v debatním klubu.“
„V Roedeanu?“
„Ne, Cheltenham.“
„To je ale náhoda! Já jsem byl také v cheltenhamském internátě, pochopitelně v tom druhém.“
„Škoda, že jsme se tehdy nepotkali!“
„Nu, teď se nám to konečně podařilo.“
„To máte pravdu.“
„Co oběd, nepoobědváme? Ačkoli pardon, zapomněl jsem. Dnes musím obědovat se svým správcem trustu.“
„Správce trustu, to zní hrdě!“
„Tak co večere?“
„To zase já nemohu. Jedu za tetou do Bournemouthu.“
„Nadlouho?“
„Jen na několik dní.“
„Takže ani zítra tu nejste?“
„Bohužel.“
„Pozítří?“
„Taky ještě ne.“
„Popozítří?“
„Asi těžko.“
„Tak tedy popopozítří.“
„Který den je to?“
„Myslím, že pátek.“
„To by šlo. A kde?“
„U Barribaulta. V osm.“
„Spolehněte se.“

Pak kývla na projíždějící taxi a zmizela. Všímavý pozorovatel by zpozoroval něžný jas v jeho očích, jak za ní hleděl, jsou-li vůbec nějakí pozorovatelé tak všímaví, aby postřehli jas v očích lidí stojících normálně na chodníku. Pravděpodobně ne, ale ten jas v očích Jerry opravdu měl, neboť v té chvíli snil opojný sen. Už ji neviděl na skokanském můstku, nýbrž na radniční matrice; tato dívka jistě odmítne jakýkoli návrh na obludný obřad s biskupem, jeho přísluhovači a pěveckým sborem. Nikoli, odbudeme to zkrátka, a pak se usadíme ve svém hnízdečku jako párek andulek za dlouhých zimních večerů, kdežto za dlouhých letních večerů budeme spolu hrát golf nebo si půjdeme zaplavat.

Jenže, jak tak promýšlel všechny podrobnosti jejich budoucího domácího štěstí, náhle ho napadlo, že je tady závažná překážka. Vzpomněl si na něco, co mu na chvíli úplně vypadlo z paměti, že je totiž zasnouben s úplně jinou ženou.

3

Avšak ani kdyby si to neuvědomil, za několik okamžiků by na to stejně přišel. Když taxík s dívkou zmizel z dohledu, do Jerryho ucha dolehl zvuk jeho jména. Vytržen ze sna jako by dostal ránu pěstí na solar, se obrátil a uviděl před sebou Veru Upshawovou, což byla právě ta žena, které před pár týdny nabídl manželství.

Přišla od Trafalgar Square a cestou vyvolala u mnohých obdivovatelů ženské krásy riziko vykloubení krčních obratlů, jak se za ní otáčeli. Bylo jim ke cti, že se zdrželi obdivného hvízdání.

Nebylo se čemu divit. Jsou dívky dost hezké a o jiných řekneme, že je na ně radost pohledět; dívky, jimž nic nechybí, a dívky, které mají něco do sebe, ale jen málo dívek označíme za úchvatné krasavice, že to člověku bere dech. Do této úchvatné kategorie náležela Vera Upshawová, jediná dcera zesnulého Charlieho Upshawa, jemuž všichni říkali „Starý dobrák Charlie“, a jeho ženy, proslulé herečky jménem *dame* Flora Faye.

Do vínku dostala to nejlepší. Zesnulý otec, než propadl následkům nadměrné spotřeby šampaňského, byl vyhlášený londýnský krasavec a lev salonů a matka byla svým půvabem dobře známá i lidem, kteří nechodili do divadla. Po matce však nezdělila sametový hlas; její byl spíš drsný a pronikavý.

I teď promluvila dost drsně. Ačkoli Jerry ji uvítal přátelským „Jéje, nazdar!“, ignorovala to a řekla jen „Kdo je to?“, a Jerry si uvědomil, že kromě toho dříve zmíněného selhání paměti se dopustil chyby i tím, že o své nové známosti nezjistil, jak se jmenuje.

„Já nevím. Seděla také v porotě a teď jsme společně vyšli. Už je po představení.“

„Aha,“ řekla Vera a přestala se o ni zajímat. Změnila téma: „To je tvůj nejlepší oblek?“ zeptala se kriticky, jako obvykle.

Jerry a podobní umělci si ovšem více potrpí na pohodlí než na společenské pozlátko a Vera se už rozloučila s myšlenkou, že ho převychová.

„Čekala bych, že se na oběd v Savoyi trochu vyšňoříš. Inu, co nadělám. Kdy tam máš být?“

„V půl druhé.“

„Tak to máme ještě čas. Kdo tam bude?“

„Jen my dva hlavní podezřelí.“

„Co tím myslíš?“

„Jen já a strýček Bill.“

„Patrně ti chce něco říct o tvém dědictví.“

„Pochybuju. Spíš bude celou dobu žvanit o golfu.“

„To nesmíš dopustit. Teď máš příležitost dostat z něho peníze bez dalších trapných průtahů. Už jsi to měl dávno udělat.“

Hovořila tónem středověké kněžny-krutovládkyne, rozdávající rozkazy panošům a zbrojnošům, a Jerry tomu naslouchal s nelibostí. Už před setkáním s neznámou dívkou svých snů si někdy říkával, že plán svázat se v manželství s touto Verou byl asi trochu neuvážený, ba přímo zpozdilý. Původně se mu ten plán docela zamlouval, ale pak vyšly na povrch všelijaké pochyby. Věděl, že panovačnost se často snoubí s výjimečnou krásou, ale v tomto případě se mu začalo zdát, že panovačnost převládá. Její jiskrné oči, zcela nepochybně připomínající dvojici jasných hvězd, příliš často jiskřily vztekle a nespokojeně. Nespokojená bývala zejména tehdy, když mluvili o Jerryho neochotě naléhat na strýce, aby mu uvolnil dědictví z vázaného účtu.

Nyní potlačil své podráždění a pokusil se ji uchlácholit nevážnou poznámkou.

„Hlavní potíž se strejdou Billem je, že odbíhá. Jakmile začnu o penězích, on mě odbude nějakým rádoby vtípkem nebo mi začne vykládat o své sbírce. Není snadné ho udržet...“

„Jistě bys to dokázal, jen kdybys to někdy zkusil.“

„Zkusil jsem to, samozřejmě.“

„Musíš zkoušet dál. Tady se nedá mluvit,“ řekla našťvaně, když do ní vrazil už třetí kolemjdoucí. „Pojďme do Savoye, dáme si něco v baru.“

Když pak seděli nad osvěživým nápojem, pokračovala: „Vůbec tomu nerozumím, jak se stalo, že tvoje dědictví je ti

takhle nepřístupné. Otec ti ty peníze odkázal, proč je tedy nemůžeš mít? To je pěkný nesmysl, muset čekat až do třiceti nebo dokud se pan Scrope nerozhodne ti je vydat.“

„Už jsem ti vysvětlil,“ řekl Jerry a skutečně tak byl učinil víc než jednou, ale buď byla tak zapomnětlivá jako on, nebo hluchá jako ta pověstná zmije v Písmu svatém, „a strýc Bill to vysvětlil mně, že můj otec byl totálně nespolehlivý, zadlužený a neschopný dát si něco stranou, dokud mu nebylo třicet. Pak se to najednou změnilo, nevím jak, snad měl nějaké svaté vnuknutí. Ze svého vlastního případu usoudil, že je tomu tak zákonitě vždycky, s veškerou mládeží do třiceti let. On se pak oženil, měl solidní zaměstnání, naspořil si, udělal se pro sebe a byl velice úspěšný. Ale to mu zůstalo, to přesvědčení, že do třiceti let se člověku nemají svěřovat peníze.“

„Pěkný nesmysl.“

„I já jsem si to vždycky myslel, ale nikdo mě nepožádal o radu. Musím si odsedět ještě tři roky.“

„To jistě nemusíš.“

„Je mi teprve sedmadvacet.“

„Není důvod, proč bys musel čekat další tři roky. Ptala jsem se na to právníka. Řekl, že to záleží na tom, zda je tvůj účet vázán smlouvou trvalou a neodvolatelnou, a to ten tvůj nemůže být, protože jsi mi sám řekl, že ti pan Scrope může vydat peníze, kdy se mu zachce. Takže se musíš přesvědčit, podívat se na text smlouvy, aby sis byl jistý, a pak podat stížnost k soudu a dát ho předvolat, aby koukal ty prašule vypláznout. A dnes při obědě mu vysvětlíš, že právě takto a nejinak to bude odteďka probíhat.“

„Ale to snad nemyslíš...“

„Jestli to neuděláš, vážně si mě rozzlobíš!“

Jerry smutně přikývl, neboť o jejích slovech neměl důvod pochybovat.